

Hän juoksi syvemmälle metsään hengästyneenä. Kaupungin häiritsevä melu oli onneksi jäämässä taakse. Metsä saattoi monen mielestä vaikuttaa synkältä tai pelottavalta, mutta hänestä se oli kotoisa ja rauhoittava. Ilma raastoi hänen keuhkojaan eivätkä jalat millään tahtoneet liikkua tarpeeksi nopeasti. Kuninkaan alaisuudessa toimiva vartijasusi olisi varmasti pian hänen perässään. Hän tiesi, ettei selviäsi sutta pakoon. Vaikka reppu oli lähes tyhjä, se häiritsi menoa liikaa, mutta hän ei voinut jättää sitä. Repussa oli kuitenkin tämän kiireen syy. Hänen täytyisi vain päästä puun luokse, jolloin kaikki selviäsi. Suunnat ja reitit sekoittuivat hämärtyvässä metsässä. Hänen täytyi hidastaa vauhtiaan, jotta muistaisi reitin puun luokse. Ympäröivä maisema näytti kuitenkin aivan kummalliselta. Miten tämä oli mahdollista, vaikka hän oli asunut metsässä jo satoja vuosia? Suden ulvonta kuului vähän matkan päästä kaupungin suunnalta. Hän kiroi ja oli lähtemässä sattumanvaraiseen suuntaan toivoen parasta, kun hän kuuli kuiskauksenomaisen äänen: "Madja, Madja, Madja" Hänen puunsa! Madja lähti ääntä kohti rukoillen voimia pyhimyksiltä. Madja saapui puunsa luokse tuskaisen hengästyneenä. Jokaiseen hänen lihakseensa sattui, eivätkä keuhkot saaneet tarpeeksi ilmaa. Puu näytti huonommalta, mitä Madja oli muistanut. Siinä ei ollut lehtiä, vaikka kesä oli jo yli puolessa. Hän katsoi surullisena puun käpristyneitä oksia ja silitti hellästi sen kaarnaa. Madja tunsi sormenpäissään pientä kihelmöintiä, kun puu yritti antaa hänelle viimeisiä voimiaan. Samassa Madja kuuli suden rymistelevän läheisessä aluskasvillisuudessa. Hän ei keksinyt muuta vaihtoehtoa ja alkoi kiivetä puuhun, vaikka hänen kehonsa rukoili häntä lepäämään. Kun Madja pääsi tukevaan oksanhaaraan, susi oli jo puun juurella. Se oli valtavan kokoinen, lihaksikas peto. Sen turkki oli niin vaalea, että se näytti melkein loistavan puiden varjossa. Madja ymmärsi, että susi kuului kuninkaan valiojoukkoon, joita oli koulutettu jo pennusta asti tappelemaan. "Tule alas, senkin varasteleva äpärä!" se murisi. Madja otti repun selästään tärkein käsin. Susi nousi takajaloilleen puuta vasten karjuen. Sen kynnet raapivat runkoon syvät jäljet. Madja huusi kivusta. Hänen sääriinsä oli ilmestynyt neljä vuotavaa haavaa. Susi haukahti yllättyneenä, mutta tyytyväisenä. Madja puri hammasta ja kaivoi repustaan nahkapussin. Pussissa oli pieni helmi, joka hohti hämärässä vihreää valoa. Hän sulki silmänsä, jotta voisi keskittyä loitsuun. Silloin susi hyökkäsi puun kimppuun uudestaan. Madja ei ollut varuillaan ja kivun tuottama hätkähdys sai helmen putoamaan hänen sormistaan alas maahan. Madja vilkaisi alas puusta hädissään. Susi ei jostain syystä ollut huomannut hänen kömmähdystään. Madja nappasi toisen veitsensä vyöltään ja heitti sen sulavalla liikkeellä suden selkään samalla, kun hyppäsi alas puusta. Hän laskeutui pehmeästi helmen viereen. Hän kurottautui ottamaan helmeä, mutta se liikkui ulottumattomiin. Ei, vaan hän lensikin ilman halki. Madja ehti vain ähkäistä osuessaan maahan, kun susi oli jo hänen päällään. Madjan toinen veitsi heilahti kaaressa ja iskeytyi syvälle suden kylkeen. Hän veti pitkän syvän haavan, joka ylettyi suden vatsaan asti. Madja perääntyi kauemmaksi tuskissaan ulvovasta sudesta. Susi jäi maahan makaamaan. Madja yritti nousta seisomaan, mutta jalat eivät kantaneet. Hän laittoi veitsen hampaidensa väliin ja alkoi ryömiä tuskaisen hitaasti kohti puun juurella odottavaa helmeä. Muutaman metrin matka tuntui kilometrien pituiselta. Madja pysähtyi makaamaan nurmikkoon voipuneena. Hänen kätensä tuntuivat aivan voimattomilta. Hän näki helmen vain vähän matkan päässä, mutta ei kyennyt liikkumaan. Madja sulki silmänsä ja veti syvään henkeä. Nyt ei ollut oikea aika luovuttaa. Jos hän ei saisi tehtyä loitsua, hän voisi heittää hyvästit rakkaalle metsälleen ja koko maailmalle. Hän murahti veitsensä takaa turhautuneena ja veti itsensä helmen luokse. Madja työnsi itsensä aivan puun juurelle helmi kädessään. Hän ei huomannut, että susi oli raahautunut hänen peräänsä. Madja piirsi vapisevalla verisellä kädellään spiraalimaisen kuvion puun runkoon. Hän tunsi riistävän kivun jalassaan suden

hampaiden upotessa hänen sääreensä. Ainoa asia, mikä esti Madjaa jähmettymästä pelosta tai luovuttamasta oli tieto siitä, että kuningas ei halunnut susien tappavan varkaita. Madja asetti vaivalloisesti helmen piirtämänsä spiraalin keskelle. Helmi imeytyi puun sisään. Madja lysähti voimattomana makaamaan suden armoille. Puuvanhukseen tuli samassa eloa. Siihen alkoi kasvaa silmuja nopeaa vauhtia. Aivan kuin se olisi vasta nyt huomannut kesän lämmön ja halusi hyvittää kaiken tuhlaamansa ajan. Susi katsoi tätä ihmettä hämmentyneenä eikä huomannut, kun Madjassa näkyi eloa. Hän nappasi veitsensä ja viilsi suden kaulaa. "Helmi on mennyttä", Madja ähkäisi, "voit yhtä hyvin jättää minut rauhaan ja pitää henkesi." Madja viilsi sutta uudestaan. Se vinkaisi ja perääntyi hieman. Madja ja susi tuijottivat hetken toisiaan. Madjan hämmästykseksi susi näytti nyökkäävän hänelle ennen, kun se lähti vaivalloisesti raahautumaan takaisin kaupunkiin. Madja lysähti uudestaan maahan tyytyväisenä. Oli mahdollista, että susi hakisi kaupungista apuvoimia, mutta siihen menisi aikaa ja silloin hän olisi jo voimissaan. Hän hymyili ja silitti puun kaarnaa. "Ei sitten muuta, kun sadan vuoden päästä uudestaan. Eikö niin?" hän hymähti puulle.